

Výrok rozhodnutí

Spočívá-li vada rozhodnutí napadeného dovoláním v tom, že v rozhodnutí některý výrok chybí [§ 265b odst. 1 písm. k) tr. ř.], nepřekoumává již dovolací soud odůvodnění týkající se takového výroku, neboť není-li zde příslušný chybějící výrok, tak dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 8 Tdo 982/2020-1132 ze dne 22.10.2020)

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného V. H., nar. XY v XY, trvale bytem XY, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 8 To 79/2020, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 3 T 175/2018, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušuje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 8 To 79/2020. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se přikazuje Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

I. Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27. 11. 2019, sp. zn. 3 T 175/2018, byl obviněný V. H. uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, jichž se ve stručnosti dopustil tím, že jako vrchní komisař Policie České republiky v hodnosti kapitána zpracovávající trestní věc obviněného M. D., nar. XY, A. B., nar. XY a dalších osob stíhaných pro zločin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, na svém pracovišti v záměru pro sebe získat neoprávněný majetkový prospěch nabídl M. D. za neupřesněnou finanční hotovost flashdisk, který mu předal, posunky naznačil, že očekává protiplnění, a když mu M. D. předal obálku s finanční hotovostí 145.000 Kč, obviněný ji převzal, přepočítal v ní hotovost a uschoval pod šanony spisu s vědomím, že se jedná o úplatek, o který požádal.

2. Odsouzen byl podle § 331 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků, jenž mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř roků. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest 25.000 Kč ve 100 denních sazbách ve výši 250 Kč jedné denní sazby, a podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl pro případ jeho nevykonání uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou měsíců. Rovněž mu byl podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání v bezpečnostních sborech České republiky na dobu čtyř let.

3. Proti tomuto rozsudku podali odvolání obviněný proti výroku o vině a trestu a státní zástupce v neprospěch obviněného pouze do výroku o trestu. Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 8 To 79/2020, podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil pouze ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. nově rozhodl,

že se obviněný při nezměněném výroku o vině přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27. 11. 2019, sp. zn. 3 T 175/2018, odsuzuje podle § 331 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání čtyř let. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se obviněnému ukládá peněžitý trest ve výměře 75.000 Kč ve 250 denních sazbách ve výši 300 Kč jedné denní sazby. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že by uvedený peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku obviněnému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání v bezpečnostních sborech České republiky na dobu čtyř let.

II. Dovolání obviněného

4. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím obhájce z důvodů § 265b odst. 1 písm. g), k) a l) tr. ř. dovolání, jímž namítal nesprávné hmotněprávní posouzení věci z důvodu nenaplnění subjektivní stránky ve vztahu k oběma mu za vinu kladeným trestným činům, a spatřoval vadu v chybějícím výroku o zamítnutí jeho odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně.

5. V podaném dovolání obviněný shrnul průběh řízení před zahájením trestního stíhání (bod I.), jeho vývoj v přípravném řízení (bod II.) a v řízení před nalézacím a odvolacím soudem (bod III.), v němž poukázal na postup při provádění dokazování, nedokončený výslech svědka M. D., nevyhovění návrhu na provedení konfrontace se svědkem M. D., stejně jako na pasáže z výpovědi svědka M. P. Zdůraznil obsah svého odvolání, v němž navrhoval provést další důkazy, které konkretizoval, a požadoval tak doplnit dokazování z důvodů, které rozvedl, rovněž navrhoval zrušit rozsudek soudu prvního stupně, a odkázal i na obsah svého odvolání, o němž odvolací soud vůbec nerozhodl, neboť vyhověl pouze odvolání státního zástupce, protože zpřísnil peněžitý trest.

6. V další části dovolání obviněný rozvedl takto předestřené námítky. K výhradám podřazeným pod důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. vyjádřil, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení skutků, protože nejednal v přímém ani nepřímém úmyslu, a proto nebyla naplněna subjektivní stránka skutkových podstat jemu za vinu kladených trestných činů. Trval na tom, že se stal obětí manipulace svědkem M. D., který má bohatou trestní minulost, a jenž zneužil GIBS a Vrchní státní zastupitelství v Praze k provedení opatření podle § 158 a 158a tr. ř. proti obviněnému, který jako policista vůči tomuto svědkovi vedl trestní řízení. Za tímto účelem svědek M. D. obviněnému opakovaně telefonoval a dožadoval se nahlížení do spisu v jeho trestní věci, kde byl stíhán pro trestné činy úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 5 písm. a) a poškození cizích práv podle § 181 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a požadoval vydání kopie flashdisku, čemuž obviněný naivně vyhověl v domnění, že svědek M. D. přijme roli spolupracujícího obviněného, který bude usvědčovat další spoluobviněné. Pro závěr o schopnosti svědka M. D. manipulovat s lidmi svědčí podle obviněného i výpověď svědka M. P., který opakovaně uvedl, že „M. D. je osoba, která je velmi manipulativní, umí si vždy vyložit pravdu po svém, lhát, a umí nasměrovat lidi tam, kam on chce, a člověk pak dělá to, co by za normálního zdravého uvažování nedělal“. Svědek M. P. rovněž vypověděl, že komunikace s M. D., jak ji předložil, byla fiktivní a předem dohodnutá podle požadavků M. D. Obviněný na základě uvedeného shledal, že soudy výše popsané skutečnosti nehodnotily podle § 2 odst. 6 tr. ř.

7. K okolnostem svého zadržení orgány GIBS uvedl, že těmto orgánům muselo být od počátku známo, že s obálkou, kterou mu předal svědek M. D., dále nemanipuloval, neboť po nasvícení rukou obviněného UV lampou, nebyla zjištěna pozitivní reakce na látku, již byla obálka potřena, tj. nebylo prokázáno, že by ji obviněný převzal. Zadržení následovalo bezprostředně po jeho návratu do kanceláře, kdy chtěl pokus o úplatek ze strany M. D. nahlásit služebně nadřízeným, v čemž mu GIBS

zabránila. Orgány činné v trestním řízení tak od počátku pracovaly s variantou, že si obviněný o úplatek ve výši 150.000 Kč řekl, i když tato částka ani požadavek na její zaplacení není z žádné komunikace mezi ním a svědkem M. D. zřejmá. Obviněný nepopřel, že se svědkem telefonoval, nicméně uvedl, že požadoval pouze zaplacení kupní ceny flashdisku ve výši 150 Kč, na kterou mu stáhne část spisu. Ostatní skutečnosti, které svědek M. D. uvedl, byly pouze lži a manipulací.

8. V bodech V. a VI. dovolání obviněný rozsudku odvolacího soudu na základě důvodu podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. vytýkal, že napadeným rozsudkem ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 8 To 79/2020, nerozhodl žádným výrokem o jeho odvolání, a to ani podle § 256 tr. ř., že je zamítá. V tom spatřoval chybějící výrok ve smyslu uvedeného dovolacího důvodu. Přezkoumávaný rozsudek považoval za vadný též proto, že se odvolací soud s jeho námitkami řádně nevypořádal a nerozhodl o nich, v důsledku čehož nebyly splněny procesní podmínky zákonem stanovené pro rozhodnutí ve smyslu důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Navíc odvolací soud nevyhověl žádnému z jeho důkazních návrhů a neodstranil pochybení soudu prvního stupně ve vztahu k dokončení výslechu svědka M. D., čímž došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces podle článku 6 Úmluvy.

9. Z uvedených důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 8 To 79/2020, zrušil podle § 265k odst. 1 tr. ř. a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Městskému soudu v Praze věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

III. Vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství

10. Státní zástupce působící u Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání v písemném vyjádření uvedl, že výhrada obviněného o nenaplnění znaků subjektivní stránky není dostatečně doložena argumenty, neboť obviněný nespecifikoval, proč se domnívá, že k uvedenému pochybení došlo, což pro přezkoumání věci dovolacím soudem nepostačuje, neboť jeho úlohou není za obviněného dotvářet jeho podání. Zmíněná námitka proto zůstává v rovině pouhého prohlášení, k němuž se nelze kvalifikovaně vyjádřit (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2015, sp. zn. 8 Tdo 705/2015, ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 11 Tdo 1159/2015, či ze dne 25. 6. 2019, sp. zn. 6 Tdo 727/2019). Přesto doplnil, že s ohledem na formulaci skutkové věty, kde je vyjádřeno, že obviněný jednal „v záměru získat pro sebe neoprávněný majetkový prospěch“, o naplnění subjektivní stránky nepochybuje. V takto koncipované konstrukci jednání obviněného je úmysl zahrnut a vyjádřen jednoznačně, přičemž přímo z povahy věci je vyloučeno nedbalostní jednání.

11. V části dovolání, kde obviněný prosazoval svou vlastní verzi skutkového děje, a hodnotil některé důkazy, či zpochybňoval vyhodnocení důkazů soudy, státní zástupce považoval výhrady za nepřiraditelné k důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť skutková zjištění ani vedené dokazování netrpí vadou naznačující porušení spravedlivého procesu. Učiněná skutková zjištění mají v provedených důkazech v konečném důsledku oporu, a to zejména ve výpovědi svědka M. D., která je logická a nevzbuzuje obviněným tvrzené pochybnosti, neboť koresponduje s výpověďmi svědků Z. H. a M. P., jakož i s audionahrávkami a kamerovým záznamem. Soudy současně vysvětlily, proč nepovažují verzi skutkového děje prosazovanou obviněným za věrohodnou, a proto jejich úvahy, jež se dokazování a skutkových zjištění týkají, nejsou extrémně vadné.

12. Za nedůvodné státní zástupce považoval i námitky týkající se chybějícího výroku, neboť nenaplnují důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., protože v rozsudku odvolacího soudu žádný výrok neabsentuje. Poukázal na to, že odvolací soud rozhodl i o odvolání obviněného, protože mimo jiné právě na jeho podkladě došlo k částečnému zrušení rozsudku soudu prvního stupně, jak uvedl odvolací soud v bodě 20. odůvodnění svého rozsudku, a to ve výroku o trestu, o němž v této části odvolací soud sám nově rozhodl. Domáhá-li se obviněný dalšího výroku, pak takový výrok z povahy věci vůbec nepřichází v úvahu, protože podle § 256 tr. ř. odvolací soud postupuje jen tehdy, jestliže odvolání je nedůvodné v celém rozsahu. Částečné zamítnutí odvolání nepřichází v úvahu (viz

usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2003, sp. zn. 7 Tdo 1079/2002, publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, svazek 23, ročník 2003, pod číslem T - 531, a dále např. rozhodnutí č. [16/2017](#) Sb. rozh. tr., a další).

13. Státní zástupce se neztotožnil s argumentací obviněného podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., že bylo závažně zasaženo do jeho práv, jestliže odvolací soud nevyhověl jeho důkazním návrhům, na jejichž základě se domáhal doplnění dokazování, a nemohl se vyjádřit k usvědčující výpovědi svědka M. D. Tyto výhrady shledal nedůvodnými, neboť se nejednalo o opomenuté důkazy, protože soudy se relevantními důkazními návrhy dostatečně zabývaly a žádný významný důkaz ve svých úvahách nepominuly (srov. strany 6 až 7 rozsudku odvolacího soudu či stranu 9 rozsudku soudu prvního stupně). Se stanoviskem soudů o nepotřebnosti dalšího dokazování souhlasil, přičemž k jeho nadbytečnosti poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01. Tvrzení obviněného o nemožnosti dostatečně se vyjádřit k vystoupení svědka M. D., podle státního zástupce neodpovídá realitě, protože celá obhajoba spočívá právě na tom, že obviněný jeho výpověď znevěrohodňuje a polemizuje s ní. Když se neztotožnil s žádnou námitkou obviněného, navrhl, aby Nejvyšší soud jeho dovolání jako zjevně neopodstatněné odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

14. Vyjádření státního zástupce bylo zasláno obviněnému, jenž k němu do dne konání neveřejného zasedání u Nejvyššího soudu žádné připomínky neuvedl.

IV. Přípustnost dovolání

15. Nejvyšší soud jako soud dovolací shledal, že dovolání je přípustné, neboť směřuje proti rozhodnutí uvedenému v § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř., obviněný je osobou oprávněnou podle § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř. k jeho podání, a bylo učiněno podle § 265e odst. 1, 2 tr. ř. v zákonné lhůtě a u soudu prvního stupně, který v této věci rozhodoval.

V. Obecně k námitkám v dovolání

16. Při splnění uvedených formálních náležitostí Nejvyšší soud posuzoval, zda obviněným podané dovolání odpovídá důvodům podle § 265b odst. 1 písm. g), k), l) tr. ř., podle kterých bylo podáno, neboť dovolání je možné opřít pouze o důvody, které jsou uvedeny v § 265b odst. 1, 2 tr. ř., jimiž je Nejvyšší soud včetně jejich odůvodnění vázán (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy.

17. Podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 v písm. a) až k) tr. ř.

18. Dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné uplatnit v případě rozhodnutí spočívajícího na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Toto vymezení stanoví, že dovolání slouží k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud spočívají v právním posouzení skutku nebo v jiných skutečnostech podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Vytýkat jeho prostřednictvím lze vady právní, tedy to, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Posouzení správnosti právních otázek ve smyslu uvedeného dovolacího důvodu se provádí na základě skutkového stavu zjištěného soudy prvního, příp. druhého stupně, přičemž Nejvyšší soud jimi učiněná skutková zjištění nemůže změnit, a to jak na základě případného doplnění dokazování, tak ani v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 8. 7.

2003, sp. zn. IV. ÚS 564/02, dále přiměřeně usnesení ze dne 9. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 412/02, ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. III. ÚS 732/02, ze dne 9. 12. 2003, sp. zn. II. ÚS 760/02, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. III. ÚS 282/03, ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 449/03, aj.). Skutkový stav je při rozhodování v dovolání hodnocen zásadně z hlediska, zda skutek nebo některá skutková okolnost byly správně právně posouzeny v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Proto na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci procesních, a nikoliv hmotněprávních ustanovení (viz srovnávací materiál Nejvyššího soudu uveřejněný pod č. 36/2004, s. 298, 299 Sb. rozh. tr.).

19. Dovolání podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. slouží k odstranění vad přezkoumávaných rozhodnutí v případě, kdy v dovolání napadeném rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný. Citovaný dovolací důvod tedy spočívá ve dvou alternativách. V první z nich nebyl vůbec učiněn určitý výrok, který tak v napadeném rozhodnutí chybí a činí jeho výrokovou část neúplnou, anebo takový výrok učiněn byl, avšak v něm nejsou uvedeny všechny jeho náležitosti.

20. Posoudí-li se na podkladě těchto pravidel obsah podaného dovolání, je zřejmé, že obviněný v souladu s důvodem podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. namítal, že ve výroku rozsudku soudu druhého stupně chybí výrok o tom, jak bylo rozhodnuto o jeho odvolání, což s uvedeným dovolacím důvodem koresponduje. Tím souvisí i naplnění důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., a to v jeho druhé alternativě, že řízení předcházející napadenému rozhodnutí bylo touto vadou zatíženo. Nejvyšší soud proto, když dospěl k závěru, že dovolání netrpí vadami, pro které by je mohl podle § 265i odst. 1 tr. ř. odmítnout, přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, a to z hlediska výše uvedených výhrad obviněného. Nejvyšší soud se zabýval nejprve námitkami směřujícími proti vadnosti výroku přezkoumávaného rozhodnutí, protože se týkají správnosti postupu odvolacího soudu v odvolacím řízení. Teprve poté, pokud by výrok přezkoumávaného rozhodnutí netrpěl namítanými vadami, by bylo možné posuzovat správnost hmotněprávní stránky celé trestní věci [viz důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.], neboť úplnost výroku odvolacího soudu vyjadřující, jak bylo rozhodnuto o odvolání, je základní a podstatnou skutečností pro přezkoumávání věci dovolacím soudem [viz též § 265a odst. 2 písm. a), h) tr. ř.].

VI. K chybějícímu výroku přezkoumávaného rozsudku

21. Nejvyšší soud nejprve posuzoval, a to z hledisek § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., jestli výrok rozsudku odvolacího soudu trpí obviněným namítanou vadou.

22. Vzhledem k tomu, že obviněný dovolání opíral o námitku, že v přezkoumávaném rozsudku chybí výrok podle § 256 tr. ř., je třeba nejprve uvést, že chybějícím je některý výrok jako celek, pokud není obsažen v určitém rozhodnutí, přestože podle zákona ho měl soud pojmout do výrokové části, a to popřípadě i z důvodu, že jeho vyslovení navrhovala některá ze stran (např. státní zástupce navrhl uložit ochranné opatření, poškozený navrhl rozhodnout o jeho uplatněném nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení – poškozený ovšem není oprávněn podat dovolání; učinit tak může v jeho zájmu nejvyšší státní zástupce). Chybějícím výrokiem v rozhodnutí soudu druhého stupně, které se v dovolacím řízení přezkoumává, může být typicky neexistence výroku o tom, jak bylo rozhodnuto o některém z více souběžně podaných opravných prostředků, o nichž rozhodoval soud druhého stupně v rozhodnutí napadeném dovoláním (např. chybějící výrok o zamítnutí nedůvodného odvolání jednoho z více odvolatelů, z nichž některému bylo vyhověno – srov. rozhodnutí č. [34/2000](#) Sb. rozh. tr., a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 7 Tdo 91/2002, publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, svazek 18,

ročník 2002, pod číslem T - 421.). Pokud soud druhého stupně vyhoví opravnému prostředku určité osoby jen částečně, ve zbytku ho již nezamítá, takže v tomto směru, tj. co do nevyhovění neúspěšné části opravného prostředku, nemůže jít o chybějící nebo neúplný výrok v rozhodnutí soudu druhého stupně (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2002, sp. zn. 5 Tdo 388/2002, publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, svazek 17, ročník 2002, pod číslem T - 417., a další). Tento výklad postoje k částečnému vyhovění opravného prostředku byl pozměněn rozhodnutími Ústavního soudu, který nálezem ze dne 9. 10. 2018, sp. zn. IV. ÚS 597/2018, označil za vadu, že „odvolací soud opomenul uvést, jak rozhodl o odvolání; výrok odvolacího soudu se zúžil na nápravu nesprávnosti výroku o náhradě škody, není však patrné, jak rozhodl o odvolání proti výrokům o vině a o trestu“. V nálezu ze dne 10. 7. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1272/2018, uvedl, že „v napadeném usnesení chybí rozhodnutí o vině stěžovatele (dovolatelů) a ani není patrné, zrušil-li Nejvyšší soud výrok o trestu k dovolání státního zástupce nebo dovolatelů, a jak se dále vypořádal se dovoláními“. Rovněž v nálezu ze dne 16. 7. 2019 Ústavní soud pod sp. zn. I. ÚS 448/2019 v bodě II. vyjádřil, že „Výrok o trestu je závislý na existenci výroku o vině, a není tedy možné, aby Nejvyšší soud zrušil samostatně jen výrok o trestu, aniž by se jakkoliv vypořádal s napadeným výrokem o vině“. Z uvedeného je tedy zřejmé, že za chybějící výrok by mělo být považováno i to, jestliže není při zrušení části rozhodnutí ohledně téhož stěžovatele (odvolatele, či dovolatele) zřejmé, jak bylo rozhodnuto o ostatních částech opravného prostředku, jimiž byly napadány i jiné výroky. V posuzované věci se však nejedná o takovou situaci, protože z výroku přezkoumávaného rozhodnutí vůbec nevyplývá, jak odvolací soud o odvolání obviněného rozhodl.

23. Právě to obviněný rozsudku odvolacího soudu dovoláním vytýkal, neboť tvrdil, že zcela chybí výrok podle § 256 tr. ř. o zamítnutí jím podaného odvolání, což považoval za chybějící výrok ve smyslu důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., a proto Nejvyšší soud zkoumal, zda je tato námitka důvodná.

24. Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27. 11. 2019, sp. zn. 3 T 175/2018, napadli odvoláními jednak státní zástupce, jenž tak učinil dne 2. 12. 2019 (č. l. 968 spisu), a to pouze proti výroku o trestu v neprospěch obviněného. Tomuto výroku vytýkal, že nebylo dostatečně reflektováno na hodnocení osobnosti obviněného a povahu a závažnost trestného jednání s ohledem na § 39 odst. 1, 2 tr. zákoníku, poukázal na přitěžující okolnosti, které soud prvního stupně nezvažoval, a zdůraznil i majetkové poměry obviněného. Požadoval, aby byl obviněnému zpřísněn trest odnětí svobody, trest zákazu činnosti i trest peněžitý (č. l. 989 spisu). Obviněný dne 29. 11. 2019 (č. l. 962 až 964) podal odvolání proti výroku o vině a trestu a v jeho odůvodnění (č. l. 995 a 996 a 999 až 1007) poukazoval především na nesprávnost výroku o vině, a domáhal se, aby byl podle § 226 písm. a) tr. ř. zproštěn obžaloby. Výhrady proti výroku o trestu byly zahrnuty v tom, že je výrok o vině nesprávný, tedy neuvedl konkrétní vady, jež ve výroku o trestu spatřoval.

25. Uvedené svědčí o tom, že odvolání byla podána jednak v neprospěch obviněného, a to státním zástupcem pouze proti výroku o trestu, a jednak obviněným v jeho prospěch jak proti výroku o vině, tak i proti výroku o trestu, tedy bylo nezbytné, aby odvolací soud rozhodl o každém z odvolání těchto různých dovolatelů tak, aby bylo z výroku jeho rozsudku patrné, jak s každým z nich bylo naloženo (viz rozhodnutí č. [34/2000](#) Sb. rozh. tr.).

26. Z přezkoumávaného výroku rozsudku odvolacího soudu však není vůbec patrné, z podnětu kterého z obou dovolatelů výrok svého rozsudku o zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně učinil, protože takové vyjádření v něm chybí, když je výrok formulován tak, že se „podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušuje pouze ve výroku o trestu ...“. Ani v dalším textu výroku není žádný z dovolatelů uveden, a pro to, o kterém odvolání odvolací soud rozhodoval, v něm není žádný „... a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že obviněný V. H. ... při nezměněném výroku o vině se odsuzuje ...“ se uvedená okolnost nedá zjistit. Je třeba

připomenout, že výrok o trestu podle tohoto rozsudku odvolacího soudu obsahuje výroky o úhrnném trestu odnětí svobody, který zůstal ve stejné výměře jako v rozsudku soudu prvního stupně, a rovněž byl odvolacím soudem ve stejné výměře uložen i trest zákazu činnosti. Peněžitý trest však byl zpřísněn, neboť jej odvolací soud vyměřil ve výši 75.000 Kč ve 250 denních sazách ve výši 300 Kč jedné denní sazby“ a obviněnému stanovil náhradní trest odnětí svobody „v trvání šesti měsíců“. Protože u peněžitého trestu jde o zpřísnění oproti původní celkové výši peněžitého trestu 25.000 Kč, a délce náhradního trestu odnětí svobody v trvání dvou měsíců, lze se domnívat, že odvolací soud tento výrok učinil na základě odvolání státního zástupce, protože to bylo podáno v neprospěch obviněného, a tedy bylo možné na jeho podkladě trest zpřísnit. Taková domněnka však pro úplnost a správnost výroku nestačí. To, o jakém odvolání a jak bylo rozhodnuto, musí být ve výroku odvolacího soudu výslovně uvedeno, neboť jen tak je zřejmé, o jakém odvolání a jak rozhodl. Z obsahu přezkoumávaného výroku ovšem taková skutečnost, s ohledem na výše uvedené, neplyne.

27. Pokud Městský soud v Praze takto nepostupoval a bez výslovného rozhodnutí naznačeným výrokem podle § 256 tr. ř. nereagoval na odvolání obviněného, svědčí to o tom, že si náležitě neujasní dosah ustanovení § 259 odst. 4 tr. ř., podle něhož, v neprospěch obviněného nemůže odvolací soud změnit napadený rozsudek na základě odvolání obviněného, protože tak může postupovat jen na podkladě odvolání státního zástupce, jež bylo podáno v neprospěch obviněného (viz § 247 odst. 1 tr. ř.). Odvolací soud je povinen při rozhodování o odvolání vždy respektovat ustanovení § 246 odst. 1 tr. ř., v němž je uveden výčet osob oprávněných rozsudek odvoláním napadnout se současným vymezením rozsahu jejich odvolacího práva. Jestliže odvolací soud (§ 252 tr. ř.) podle §§ 253 a 254 a násl. tr. ř. rozhoduje o odvolání, činí tak ohledně každého z podaných odvolání, a proto závěr o tom, jak o každém z nich rozhodl, musí vyjádřit ve výroku rozhodnutí. Chybí-li rozhodnutí o některém z odvolání ve výroku rozsudku, je dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. Pokud rozhoduje odvolací soud rozsudkem (srov. § 259 odst. 3 tr. ř.), musí být součástí výroku předně výrok o zrušení rozsudku soudu prvního stupně, resp. jeho částí, a musí být též uvedeno, na základě kterého z podaných odvolání oprávněných osob (srov. § 246 tr. ř.) ke zrušení došlo. Pokud podá odvolání obviněný i státní zástupce a odvolací soud posoudí odvolání obviněného jako důvodné, uvede ve výroku, že se napadený rozsudek zrušuje k odvolání obou. Jestliže však je podáno odvolání státním zástupcem v neprospěch obviněného a obviněným, resp. některou z oprávněných osob (srov. zejména § 247 odst. 2 tr. ř.), v jeho prospěch, a odvolací soud dospěje k závěru o důvodnosti jen odvolání státního zástupce, zruší napadený rozsudek jen na základě tohoto odvolání a odvolání obviněného, resp. podané v jeho prospěch jinou osobou, zamítne (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád I. § 1 až 156. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1673).

28. Bylo-li proti rozsudku soudu prvního stupně podáno více odvolání, musí z výroku rozhodnutí odvolacího soudu vyplývat, jak o každém z nich rozhodl. Byl-li rozsudek soudu prvního stupně napaden jak odvoláním státního zástupce, tak i odvoláním obviněného, a odvolací soud rozsudek nebo jeho část zrušil podle § 258 odst. 1, 2 tr. ř., je třeba, aby uvedl, z podnětu kterého odvolání takto postupoval. Pokud takové rozhodnutí učiní jen z podnětu jednoho z odvolání, je třeba, aby další odvolání výrokem podle § 256 tr. ř. zamítl. Rozhodnutí odvolacího soudu musí vždy obsahovat výrok svědčící o tom, z podnětu kterého odvolání jaké rozhodnutí učinil. Takový požadavek je nezbytný pro přezkoumatelnost rozhodnutí odvolacího soudu, ale i z hlediska transparentnosti rozhodnutí, protože výrok je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí soudního rozhodnutí, neboť v něm soud formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Výrok má být vyjádřen tak, aby z něho bylo jednoznačně patrné, jak soud rozhodl, o každém z podaných odvolání, neboť jen tak se jeho rozhodnutí stává přezkoumatelným. Absence výroku tedy zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, což odporuje principům řádného a spravedlivého procesu zakotveným v článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2001, sp. zn. IV. ÚS 386/2000). Uvedené požadavky plynou z § 120 odst. 1 písm. c) tr. ř., podle kterého musí rozsudek soudu obsahovat výrok rozsudku s uvedením zákonných ustanovení, jichž bylo použito. Platí, že

výrok rozsudku je výsledkem procesu a vyjadřuje závěrečný závazný názor soudu o projednávané věci. Pouze výrok rozsudku nabývá právní moci a je vykonatelný (srov. § 139 tr. ř.) [srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád I. § 1 až 156. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1667].

29. Jestliže vyplývá z odůvodnění přezkoumávaného rozsudku, že odvolací soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. jak výrok o vině, který byl napadán pouze obviněným, tak i výrok o trestu, vůči němuž směřovala obě odvolání, jakož i řízení, které vydání rozsudku předcházelo (jak plyne z jeho odůvodnění), tak z výroku jeho rozhodnutí není patrné, jak soud druhého stupně rozhodl o odvolání obviněného. Tím nerespektoval shora uvedené zásady, neboť ve výrokové části rozsudku vůbec neuvedl, na základě kterého z podaných odvolání rozsudek soudu prvního stupně zrušil a při nezměněném výroku o vině, nově rozhodl pouze o trestu, který u peněžitého trestu zpřísnil. Z uvedených důvodů je rozsudek odvolacího soudu i nepřezkoumatelný a nemohl obstát.

Nepřezkoumatelným je totiž i takové rozhodnutí, z jehož výroku není jasné, jak soud o každém z odvolání rozhodl, neboť jde o vadu chybějícího výroku (srov. přiměřeně rozhodnutí č. [34/2000 Sb. rozh. tr.](#), a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 7 Tdo 91/2002, publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, svazek 18, ročník 2002, pod číslem T - 421).

30. Kromě této vady svědčící o vadnosti výroku přezkoumávaného rozsudku odvolacího soudu Nejvyšší soud poukazuje i na rozporné a nejasné odůvodnění, neboť ani v něm odvolací soud přesvědčivě nevysvětlil, na základě jakého odvolání rozsudek soudu prvního stupně zrušil, protože je v něm uvedeno, že „odvolací soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku soudu prvního stupně ..., a dospěl k závěru, že částečně důvodné je pouze odvolání státního zástupce, zatímco odvolání obviněného důvodné není“ (srov. bod 7. rozsudku odvolacího soudu). Tomuto jeho stanovisku odpovídá i v bodě 19. uvedené konstatování, že „z podnětu odvolání obviněného a státního zástupce přezkoumal odvolací soud též druh a výši uloženého trestu a shledal částečně důvodným pouze odvolání státního zástupce, a to pokud namítá uložení peněžitého trestu pouze v celkové výši 25.000 Kč. Jinak shledal odvolací soud odvolání obviněného a státního zástupce jako nedůvodná.“ Z uvedeného by bylo možné dovozovat, že odvolání státního zástupce směřující pouze proti výroku o trestu shledal důvodným, kdežto odvolání obviněného v celém jeho rozsahu považoval za nedůvodné. V rozporu s tím je však vyjádření v bodě 20. rozsudku, že „... shledal na základě shora uvedených skutečností částečně důvodným pouze odvolání státního zástupce, a proto z podnětu obou odvolání napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. pouze ve výroku o trestu (pro přehlednost celý výrok o trestu) a znovu rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno, když odvolání obžalovaného shledal jako nedůvodné.“ Pokud odvolací soud považoval odvolání obviněného za nedůvodné v jeho celém rozsahu (body 7. a 19.), pak nebylo možné, aby i z jeho podnětu přezkoumávaný rozsudek soudu prvního stupně zrušil (bod 20. „z podnětu obou“) a rozhodl tak, že obviněnému zpřísnil peněžitý trest. Takový závěr je zcela vadný nejenom proto, že chybí výrok o rozhodnutí o odvolání obviněného, ale je v rozporu se zásadou zákazu reformationis in peius, protože podle § 259 odst. 4 tr. ř. k takovému postupu může odvolací soud přistoupit pouze z podnětu odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obviněného (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 6 Tz 6/2018). Zpřísnit postavení obviněného k jeho vlastnímu odvolání je hrubým porušením uvedené zásady, již je třeba důsledně chápat jako garanci svobody odvolacího práva zaručeného hlavou pátou Listiny základních práv a svobod (dále jako „Listina“) a v důsledku toho i práva na obhajobu. K extenzivní aplikaci zákazu reformationis in peius vede i zřejmý fakt, že posledním arbitrem toho, co je či není ku jeho prospěchu, by měl být zásadně obviněný, nikoli soud, který je nepochybně při úvaze, zda nějaká změna obviněnému prospívá či nikoli, veden i vlastními hodnotovými představami. Uvážil-li se obsah odvolání obviněného, to sice směřovalo proti výroku o trestu jen formálně, neboť k němu žádné vlastní námitky neuvedl, ale tato skutečnost není v daných souvislostech rozhodná. Změna postavení obviněného k horšímu je na základě rozsudku odvolacího soudu jednoznačná (srov. přiměřeně nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 1947/07 - 1). Nerespektování

zásady zákazu reformationis in peius v této věci zhoršilo procesní postavení obviněného, čímž ve vztahu k němu došlo k porušení práva na spravedlivý proces (viz náleží Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2006, sp. zn. II. ÚS 304/04).

31. Z uvedených důvodů rozsudek odvolacího soudu nemohl obstát, protože je vadný a současně i nepřezkoumatelný, neboť výrok, který je rozhodnutím v neprospěch obviněného (§ 259 odst. 4 tr. ř.), nemohl být učiněn z podnětu odvolání obviněného, a bylo tedy nutné, pokud odvolací soud takový výrok vynesl jen k odvolání státního zástupce podanému v neprospěch obviněného, odvolání obviněného zamítnout podle § 256 tr. ř. Takové rozhodnutí však ve výrokové části rozsudku odvolacího soudu chybí ve smyslu § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. Uvedená vada pramení i z toho, že právo na meritorní rozhodnutí předložené věci je jedním z práv, jež jsou garantována článkem 6 Úmluvy, protože právo na soud se nevyčerpává pouhým předložením věci soudu k rozhodnutí, ale zahrnuje také právo na to, aby o takové věci bylo skutečně rozhodnuto (srov. rozsudek ESLP ve věci Kohlhofer a Minarik proti České republice ze dne 15. 10. 2009, stížnost č. 32921/03, 28464/04 a 5344/05, § 90). V přezkoumávané věci však odvolací soud na výkon jemu svěřené pravomoci řádně rozhodovat v zásadě rezignoval, čímž zasáhl do práva obviněného na soudní ochranu (článek 36 odst. 1 Listiny a článek 6 Úmluvy), resp. práva na to, aby bylo řádně rozhodnuto o jím podaném opravném prostředku, prostřednictvím něž se domáhal svých práv. Uváží-li se, že by odvolací soud rozhodl jen o odvolání státního zástupce podaném v neprospěch obviněného, je třeba zmínit, že porušil i zásadu kontradiktornosti řízení, resp. princip rovnosti zbraní v trestním řízení, jenž tvoří jeden z komponentů základního práva na spravedlivý proces, resp. princip rovnosti příležitostí (čili princip rovnosti všech účastníků řízení) podle článku 37 odst. 3 Listiny, článku 96 odst. 1 Ústavy České republiky, článku 6 odst. 1 Úmluvy. Uvedený princip nabývá zvláštní důležitosti v řízení trestním, v němž je ve vztahu k obviněnému úzce spjat s právem na obhajobu, s právem skutkově i právně argumentovat a s právem vyjadřovat se ke všem prováděným důkazům. Promítá se do všech stadií trestního řízení, jakož i do všech jeho aspektů. Uplatňuje se jak v nalézacím, tak i v přezkumném řízení, v obou pak v celém jejich rozsahu, zejména ale v řízení důkazním (srov. náleží pléna Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01). Uvedené potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jako „ESLP“), podle níž je uvedený princip jedním z charakteristik širšího konceptu spravedlivého procesu, který také zahrnuje základní právo, aby trestní řízení bylo kontradiktorní (srov. rozsudek ESLP ve věci Brandstetter proti Rakousku ze dne 28. 8. 1991, stížnost č. 11170/84 a další, § 66). ESLP zásadu rovnosti zbraní definuje jako požadavek, aby každá ze stran řízení mohla obhajovat svou věc za podmínek, které jí, z pohledu řízení jako celku, podstatným způsobem neznevýhodňují vzhledem k protistraně (srov. rozsudek ve věci Nideröst-Huber proti Švýcarsku ze dne 18. 2. 1997, stížnost č. 18990/91, § 23; a rozsudek ESLP ve věci Foucher proti Francii ze dne 18. 3. 1997, stížnost č. 22209/93, § 34]. Jejím cílem je dosažení „spravedlivé rovnováhy“ mezi stranami sporu (srov. rozsudek ESLP ve věci Dombo Beheer B. V. proti Nizozemsku ze dne 27. 10. 1993, stížnost č. 14448/88, § 33). Jestliže v odvolacím řízení soud rozhodne jen o odvolání státního zástupce podaném v neprospěch obviněného, a o odvolání obviněného vůbec nerozhodne, je zřejmé, že tím byla rovnováha mezi stranami narušena, a byl porušen princip kontradiktornosti řízení (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2013, sp. zn. II. ÚS 2529/12-2, bod 22.). Zjištěné a rozvedené pochybení soudu se tak dotýká nejen porušení práva obviněného na to, aby bylo meritorně rozhodnuto o jeho opravném prostředku, ale i problematiky rovnosti zbraní.

VII. Závěr Nejvyššího soudu

32. Nejvyšší soud na podkladě dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. k) a l) tr. ř. dospěl k závěru, že přezkoumávané, neúplné a vadné rozhodnutí odvolacího soudu nemohlo obstát, a proto ho podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

33. Je třeba uvést, že označené rozhodnutí bylo zrušeno pro posuzovanou vážnou vadu výroku rozsudku odvolacího soudu, tedy z procesního důvodu, jehož zásadním nedostatkem je chybějící výrok a z toho plynoucí nepřezkoumatelnost, která v současné době vytváří překážku pro to, aby se Nejvyšší soud mohl zabývat dalšími námitkami obviněného uplatněnými v dovolání proti výroku o vině ve smyslu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Spočívá-li totiž vada rozhodnutí napadeného dovoláním v tom, že v rozhodnutí některý výrok chybí [§ 265b odst. 1 písm. k) tr. ř.], nepřezkoumává již dovolací soud odůvodnění týkající se takového výroku, neboť není-li zde příslušný chybějící výrok, tak dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné (§ 265a odst. 4 tr. ř.) [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 7 Tdo 91/2002, publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, svazek 18, ročník 2002, pod číslem T - 421]. Z tohoto důvodu nemají zbylé výhrady obviněného oporu ve výsledcích řízení, a proto jejich správnost nelze v dovolacím řízení posuzovat. Důvodnost a opodstatněnost těchto výhrad bude možné zkoumat až poté, co odvolací soud v řízení o odvolání napraví shora vytknuté vady a řádně rozhodne o odvolání obviněného a státního zástupce. K argumentům obviněného, jež uplatnil v dovolání s odkazem na důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy proti vadám v právním posouzení skutku, případně okolnostem, na nichž byly právní závěry založeny, lze jen uvést, že reakce na ně by byla jen nepřipustným předjímáním závěrů nemajících podklad ve výroku rozsudku odvolacího soudu.

34. Tímto rozhodnutím se věc vrací do stadia řízení před odvolacím soudem, na němž bude, aby znovu provedl veřejné zasedání způsobem, který bude v souladu se všemi procesními pravidly tak, aby nedošlo k porušení zásad spravedlivého procesu, a na základě něj vydal rozhodnutí, kterým řádně rozhodne o obou odvoláních.

35. Při svém rozhodování je podle § 265s odst. 1 tr. ř. vázán shora uvedenými právními názory, vyslovenými v tomto rozhodnutí.

36. Pro úplnost lze jen dodat, že pro další skutkové i právní úvahy soudu platí § 265s odst. 2 tr. ř., že nesmí rozhodnout v neprospěch obviněného, protože napadené rozhodnutí bylo zrušeno jen v důsledku dovolání obviněného, podaného v jeho prospěch (zákaz reformationis in peius).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odškodnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)